

Sygn. akt II AKa 95/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Czarnota

Sędziowie: SSA Anna Skupna

SSA Danuta Matuszewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r.

sprawy

D. L.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt **XIV K 212/12**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. – Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych brutto tytułem kosztów obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego z obowiązku ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. L. skazany został prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 11 marca 2003r. w sprawie o sygn. akt **II K 989/02** za czyn z art. 278§5 kk w zb. z art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk popełniony w dniu 17 marca 2002r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk popełniony w marcu 2002r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 22.02.2006r. zarządzono wykonanie kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem;

2. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 lipca 2003r. w sprawie o sygn. akt **IV K 133/03** za czyn z art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od listopada 2001r. do maja

2002r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony latem 2002r., na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 24.02.2006r. zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem;

3. Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 3 grudnia 2003r. w sprawie o sygn. akt **II K 577/03** za czyn z art. 178a§1 kk popełniony w dniu 23 sierpnia 2003r., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

4. Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 4 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt **II K 581/05** za czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 284§2 kk w zw. z art. 11§2 kk popełniony w dniu 12 lutego 2004r., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 30 zł każda, z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 5.01.2007r. zarządzono wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012r. sygn. akt XIV K 212/12 orzekł:

I. na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia

wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 11 marca 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 989/02,

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 lipca 2003r. w sprawie o sygn. akt IV K 133/03

połączył i wymierzył w ich miejsce skazanemu D. L. karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie połączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 572 kpk umarzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 3 grudnia 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 577/03 oraz Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 4 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt II K 581/05;

IV. na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) oraz §14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z 2002 r., z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. kwotę 147,60 złotych brutto - tytułem nie uiszczonych kosztów obrony z urzędu;

V. na mocy art. 626 §1 kpk, art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił skazanego w całości od opłaty i wydatków sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 444 k.p.k., art. 425 §1-3 k.p.k. zaskarżył punkt I wyroku. Zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 1, 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt.2, 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art. 577 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie oznaczenie w wydanym wyroku łącznym okresów rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczonych na poczet orzeczonej kary łącznej

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na pominięciu faktów przemawiających za zastosowaniem w stosunku do skazanego zasady pełnej absorpcji,

podczas gdy okoliczności sprawy, w tym zachowanie skazanego w zakładzie karnym, bliski związek czasowy czynów objętych wyrokiem łącznym oraz krytyczny stosunek skazanego do popełnionych przestępstw, wskazują na możliwość zastosowania dyrektywy całkowitej absorpcji.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (tj. orzeczenie kary najsurowszej z jednostkowych orzeczonych kar) oraz zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego D. L..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie .

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że trafnie Sąd I instancji przyjął, iż karę łączną orzec można co do skazań D. L. wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 11.03.2003 r. w sprawie II K 989/02 i Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 02.07.2003 r. w sprawie IV K 133/03, czego skarżący nie kwestionuje.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał kryteria , jakie należy stosować przy wymiarze kary łącznej, należycie zważył występujące po stronie skazanego okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące.

Przypomnieć w tym miejscu należy, w jakich granicach Sąd I instancji mógł wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności:

wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 989/02 za czyn z art. 278§5 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. D. L. skazany został na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 133/03 D. L. za czyn z art. 46 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z art. 46 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji mógł zatem, stosownie do treści art. 86§1 k.k., orzec karę łączną od roku i 6 miesięcy do 3 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona D. L. kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności nie jest ani nadmiernie surowa ani nadmiernie łagodna, jest to kara sprawiedliwa, należycie uwzględniająca występujące po stronie skazanego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwie, oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Słusznie w realiach przedmiotowej sprawy Sąd I instancji kształtując karę łączną wobec skazanego sięgnął po zasadę asperacji. Właściwie Sąd orzekający uwzględnił odstępy czasowe, w jakich popełniane były poszczególne przestępstwa, jak i ich podobieństwo przedmiotowe .

Trafnie podnosi Sąd I instancji, oceniając związki podmiotowo- przedmiotowe zachodzące pomiędzy poszczególnymi czynami, że o ile w sprawie IV K 133/03 Sądu Okręgowego w Gdańsku przestępstwa godziły w tożsame dobra prawem chronione, to sposób działania skazanego był częściowo odmienny, tak samo jak różny był czas działania. Podobnie rzecz się ma w przypadku występków, za które D. L. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku w sprawie II K 989/02 - czyny te popełnione zostały w różny sposób i na szkodę różnych osób pokrzywdzonych.

Trudno zatem uznać, że pomiędzy czynami jakich dotyczą jednostkowe skazania zachodzą takie ścisłe związki podmiotowo- przedmiotowe, które przemawiają za zastosowaniem absorpcji przy orzekaniu kary łącznej.

Wbrew wywodom skargi, także zachowanie D. L. po wydaniu poszczególnych wyroków nie jest tego rodzaju, że wskazuje na celowość wymierzenia kary łącznej równej karze najsurowszej z kar jednostkowych.

Prawdą jest, co podkreśla obrońca, że ostatni wyrok skazujący w stosunku do D. L. wydany został 04.01.2006 r. przez Sąd Rejonowy w Malborku w sprawie sygn. akt II K 581/05 za czyn popełniony 12.02.2004 r., jednak zauważyć trzeba, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 05.01.2007 r. zarządzono wykonanie kary orzeczonej tym wyrokiem, pierwotnie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co przeczy tezie skarżącego o szczególnie pozytywnej postawie D. L. od czasu jego ostatniego skazania.

Nie można także zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dokonał błędnej oceny postępów resocjalizacji skazanego. W istocie rzeczy obrońca nie precyzuje, w czym miałyby się przejawiać niewłaściwa ocena przez Sąd I instancji opinii jaką wystawiono D. L. w zakładzie karnym. Wskazać tu trzeba, że opinia ta jest przeciętna, stopień demoralizacji skazanego określa się jako umiarkowany (k. 15). W świetle tej opinii nie można zasadnie twierdzić, że dla pomyślnego zakończenia procesu resocjalizacyjnego skazanego wskazane jest orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem absorpcji.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na jego treść, a mianowicie art. 577 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nieoznaczenie w wydanym wyroku łącznym okresu rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczonych na poczet orzeczonej kary łącznej.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 19 grudnia 2012 r. II AKa 438/12 (Przegląd orzecznictwa SA w Gdańsku nr 1/2013), ewentualna powinność postąpienia w sposób określony w art. 577 k.p.k. wyznaczona jest zwrotem „ w miarę potrzeby” i wiąże się z obszarem zainteresowań sądu orzekającego w pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie o tym przez sąd odwoławczy, w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji nie dostrzegł potrzeby zastosowania art. 577 k.p.k., a zatem w ogóle nie orzekł w kwestiach, o których przepis ten traktuje, byłoby jednocześnie sprzeczne z dwuinstancyjnym modelem postępowania, jak i też mogłoby stanowić asumpt do kształtowania się nieprawidłowej praktyki, godzącej w funkcje sprawowane przez sąd odwoławczy stanowiąc formę orzekania pierwszoinstancyjnego.

Sygnalizowana zatem przez skarżącego konieczność, jeśli się urzeczywistni, winna być rozstrzygnięta w zwykłym trybie, przewidzianym w art. 420§1 k.p.k. w zw. z art.577 k.p.k

W tym stanie rzecz zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. nr 146, poz. 1188) i § 14 ust. 5 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.).

Sąd Apelacyjny na mocy art. 624§1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że ich uiszczenie byłoby dla D. L. zbyt uciążliwe zważywszy jego sytuację materialną - nie posiada on majątku o istotnej wartości, ma do odbycia stosunkowo długą karę pozbawienia wolności .